Ми чуєм трав зелений крик,
Дощів задумані рефрени,
Це травень, вічний єретик,
Так з-під землі бомбить зелено
На рівні вічних партитур!
Ми чорні гори перегорнем,
Ми вдарим серцем в мур зажур,
Ми розквитаємося з горем
На рівні вічних партитур!
Летить прокльон в зимовий сон, —
Ми розкутурхаєм в двобої
Людський граніт, людський гудрон
Багряним громом сили тої,
Що нас розчахує з добра, —
Так б'ють з сердець протуберанці –
Повстанці сонця... Біль вмира
У грандіознім сонцетанці,
В космічнім клекоті тортур!..
Так розкошуємо з добра
На рівні вічних партитур!